

Kamenčki upanja

Marica
Uršič
Zupan

Ko je že vse kazalo, da Krasu ni pomoči, da ga bo brezkompromisno, brezčutno in brez kančka slabe vesti pogoltnil kapital in da bodo domačini lahko le nemo opazovali, kako pred njihovimi očmi na njivah, travnikih, pašnikih in gmajnah kot gobe po dežju rastejo celi kompleksi novih sosesk za povsem nove naseljence, zbrane z vseh vetrov, ki naj bi v trenutku postali njihovi sovaščani, je peščica najvztrajnejših in najbolj zavestnih pripadnikov Krasa in krasa (ki pa jim v ozadju stoji ob strani čedalje daljša in večja množica bolj molčečih, na trenutke tudi ustraševanih Kraševk in Kraševcev) vendarle dosegla premik: podporo neodvisne stroke in pomoč državnih ustanov.

Hiter odziv ministrstva za okolje in prostor in prav tako hitra podpora ministrstva za kulturo daje borkam in borcem za Kras upanje, da njihova prizadevanja niso povsem zaman, da pravna država na nekaterih področjih vendarle deluje, da kapital morda le ni prodril do vseh nosilcev odločanja.

Zgodba spominja na neusmiljen boj zagovornikov in nasprotnikov vetrnih elektrarn na Volovji rebri, kjer se je prav tako že zdelo, da bo kapital povozil naravo, a so trmasti,

zavedni, predvsem pa strokovno in pravno izjemno dobro podkovani člani Koalicije za Volovjo reber dosegli razveljavitev že izdanih dokumentov in vnovično preverjanje postopkov njihove izdaje.

Tudi nekaj drugih uporov civilne iniciative proti praviloma nasilnim posegom v prostor po Sloveniji kaže, da je procedura odločanja vendarle dovolj razpršena, da kapital težko hkrati obvladuje vse niti, četudi ima na svoji strani celo armado dobro plačanih strokovnjakov, četudi ti preštudirajo vse luknje v zadevnih zakonih in četudi ti tako ali drugače zlobirajo dobršen del vpletelih.

Pravzaprav je smešno, da tej armadi dobro plačanih "strokovnjakov" lahko konkurira peščica mnogo manj izobraženih članov civilne iniciative. Na trenutke se zdi boj civilne iniciative kot Don Kihotov boj z mlino na veter, v svetlejših trenutkih pa kot boj slabo oboroženih, lačnih in premraženih partizanov s številčno neprimerno močnejšim, bolje opremljenim in usposobljenim okupatorjem.

V teh trenutkih je jasno, zakaj šibkejši zmaguje: ker ima na svoji strani ljubezen do svoje zemlje. Zveni izpeto, a se bojim, da ni.